

VÖRUFAMSETNINGARMÆÐUR L'ORÉAL OG VÖRUFAMSETNING

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 13

Ég kom um kvöldið, stundvíslega, á uppgefið heimilisfang og fann þar um tuttugu manns sem gengu í gegnum sömu rútínu og ég – komnir til að læra og ganga út, í lokin, með þátttökuskírteini sem hjá mörgum þýddi titla og stig.

Fyrsti dagurinn fór í kynningarhring – hverjir við værum, hvaðan við kæmum – og meðal viðstaddra var einhver frá Standa, einhver frá Upim, einhver frá ríkisjárnbrautunum, einhver frá staðbundinni sjónvarpsstöð, sjóntækjafræðingur, ávaxtasali, rekstrarráðgjafi, sölumaður með osta, og ég.

Ég velti fyrir mér hvað ég hefði komið mér út í, en ég var þegar búinn að borga, og eins og fífl taldi ég mig hafa skorað sjálfsmark – að minnsta kosti í fyrstu, áður en ég beið og sá hvernig málin þróuðust.

Leiðbeinendurnir voru þrír, tvær konur og einn karl, meðalaldur um þrjátíu og fimm ár, með þess konar reynslu sem lítur vel út á ferilskrá en þýðir ekki endilega raunverulega færni.

Þeir höfðu verið ráðnir í gegnum Amazon og LinkedIn, og fyrir þá var það mikið stolt og virðingarauki að tilheyra umhverfi fjölpjódlegs fyrirtækis og geta sagt: við kennum hér.

Á öðrum degi fóru þeir að varpa upp PowerPoint-glærum – það var eins og að vera kominn aftur á einn af fundunum mínum hjá Gillette – en ég hélt ró minni, ákvað að skilja fyrst og dæma síðar.

Á þriðja degi birtist einn af stjórnendum skólans og fannst sniðugt að taka mig út úr hópnum og spyrja mig spjörunum úr fyrir framan alla, nánast eins og hann væri að reyna að setja mig í klípu – þótt ég gæti ekki áttað mig á hvers vegna.

Hann hafði verið stjórnandi hjá BIC FRANCE, og hann fyrirleit Gillette og alla sem tengdust því, beint eða óbeint.

Á fjórða degi kom hann aftur með konu, forstjóra fjölþjóðafyrirtækisins sem rak skólann og námskeiðin. Hún kom að borðinu mínu, dró til sín koll og settist við hliðina á mér. Hún sagði ekkert, horfði bara á það sem ég skrifaði í minnisbókina mína – ekkert nema þríhyrninga, engar eiginlegar glósur.

Enn voru tveir dagar eftir af námskeiðinu. Allir voru ánægðir og áhugasamir, og þegar umræðan hringinn í kringum borðið kom að mér var ég spurður hvað mér fyndist.

Ekkert, svaraði ég, og það sló þögn á allan salinn.

Síðasta daginn þurftum við að kvitta til að ljúka námskeiðinu og sækja þátttökuskírteinin – sjálft prófskírteinið kæmi í pósti – og eftir að hafa kvittað kvaddi ég og fór.

Ég nam staðar fyrir framan kirkju og gekk inn. Hún var full, messa stóð yfir, og námskeiðið hafði kennt mér nokkuð sem ég vissi ekki: hinir sönnu meistarar vöruframsetningar voru prestarnir. Þeir seldu án þess að nokkur tæki eftir því, og þeir voru góðir í því einmitt af því að þeir stilltu vörunni aldrei einu sinni út.

Ég hafði eytt góðum peningum, þegar það eina sem þurfti var að lesa söguna, eins og faðir minn hafði stungið upp á. Hvílik mistök að hlusta ekki á hann.

Ferdinando